پرسپولیس، فولاد، سپاهان و چادرملو در تعقیب یکدیگر

تراکتور در خانه ترمز ندارد

تعطیلات فیفادی نوامبر، آخرین وقفه مهم لیگ برتر پیش از پایان نیم‌فصل اول است؛ مقطعی که فرصتی برای ارزیابی عملکرد ۱۶ تیم در دیدارهای خانگی و خارج از خانه فراهم می‌کند. طبق برنامه سازمان لیگ، مسابقات پس از این وقفه تا چهارم دی‌ماه، بدون تعطیلی ادامه خواهد یافت. البته تعویق سه مسابقه از هفته یازدهم و احتمال جابه‌جایی دو دیدار هفته سیزدهم، فعلاً جدول رده‌بندی را از شکل کامل خارج کرده است.

در جدول بهترین میزبانان لیگ بیست‌وششم، تراکتور با ۱۶ امتیاز از شش مسابقه خانگی صدرنشین است. شاگردان جواد نکونام با پنج پیروزی و یک تساوی، در تبریز مقابل پیکان، پرسپولیس، گل‌گهر و خیبر به برتری رسیده‌اند و تنها برابر استقلال متوقف شده‌اند. سرخ‌پوشان تبریزی در لیگ نخبگان آسیا نیز دو تساوی خانگی مقابل الشمال و نفتچی داشته‌اند تا مجموع دیدارهای خانگی بدون شکست خود در دو رقابت را به عدد هشت برسانند.

سپاهان با پنج برد در شش بازی خانگی و تنها یک شکست برابر تراکتور، تعقیب‌کننده جدی صدرنشین است. طلایی‌پوشان در پنج دیدار اخیر خانگی خود ۱۷ گل به ثمر رسانده‌اند؛ آماری که حتی از تعداد گل‌های زده هر یک از ۱۶ تیم لیگ برتر در مجموع بازی‌ها بیشتر است. پیروزی چهارگله برابر ملوان نیز سپاهان را با ۱۵ امتیاز بالاتر از استقلال ۱۳ امتیازی و پرسپولیس ۱۲ امتیازی قرار داد. استقلال البته یک بازی معوقه مقابل شمس‌آذر دارد و فرصت بهبود جایگاهش را حفظ کرده است. شمس‌آذر با تنها دو امتیاز از شش بازی، ضعیف‌ترین میزبان فصل محسوب می‌شود.

در جدول بازی‌های خارج از خانه، رقابت چهار تیم پرسپولیس، فولاد، سپاهان و چادرملو کاملاً فشرده است. هر چهار تیم ۱۱ امتیاز از سه برد، دو تساوی و یک شکست کسب کرده‌اند و پرسپولیس به لطف تفاضل گل بهتر در صدر ایستاده است. استقلال نیز با یک برد و پنج تساوی، تنها تیم بدون شکست در بازی‌های بیرون از خانه است.

در سوی مقابل، مس شهربابک، استقلال خوزستان و ذوب‌آهن هنوز طعم پیروزی خارج از خانه را نچشیده‌اند. مس و استقلال خوزستان تنها دو امتیاز از شش مسابقه گرفته‌اند. تراکتور نیز با دو برد، دو شکست و یک تساوی، فعلاً هشتمین تیم برتر در بازی‌های خارج از خانه است؛ آماری که با دو شکست این تیم در دیدارهای بیرون از خانه لیگ نخبگان آسیا، تصویر متفاوتی از عملکرد سرخ‌پوشان در خانه و خارج از آن ارائه می‌دهد.

آبادانی‌ها با سرمربی جدید به جاده بقا برگشتند

نفت، دوباره شعله‌ور شد

صنعت نفت آبادان در هفته‌های ابتدایی فصل شرایطی نگران‌کننده داشت و نتایج ضعیف این تیم، هواداران آبادانی را نسبت به آینده طلایی پوشان بدبین کرده بود. چهار امتیاز از هشت مسابقه، تنها سه گل زده و یازده گل خورده، آماری بود که نشان می‌داد صنعت نفت برای رقابت در لیگ برتر با مشکلات جدی روبه‌روست. در چنین شرایطی، جدایی محمد نوری و انتخاب سیروس پورموسوی به‌عنوان سرمربی جدید، تصمیمی مهم برای تغییر مسیر این تیم به شمار می‌رفت؛ تصمیمی که حالا نشانه‌های مثبتی از آن دیده می‌شود.

پورموسوی در شرایطی هدایت صنعت نفت را پذیرفت که تیم از نظر فنی و روحی وضعیت مطلوبی نداشت و برای خروج از انتهای جدول به تغییرات فوری نیازمند بود. او زمان زیادی برای شناخت کامل بازیکنان و ایجاد هماهنگی در مجموعه نداشت، اما در همان مسابقات ابتدایی تلاش کرد ساختار تیم را منسجم‌تر کند و روحیه رقابت‌طلبی را به جمع آبادانی‌ها بازگرداند. اولین آزمون او مقابل تراکتور با شکست همراه شد؛ نتیجه‌ای که با توجه به توانایی‌های حریف چندان غیرمنتظره نبود، اما دو مسابقه بعدی تصویر متفاوتی از صنعت نفت به نمایش گذاشت.

پیروزی مقابل آلومینیوم و شمس‌آذر، مهم‌ترین دستاورد پورموسوی در شروع دوباره طلایی‌پوشان بود. این دو برد علاوه بر افزایش امتیازات، اعتماد به‌نفس از دست‌رفته بازیکنان را تا حدودی احیا کرد و نشان داد صنعت نفت هنوز توانایی رقابت با تیم‌های حاضر در نیمه پایین جدول را دارد. اهمیت این نتایج زمانی بیشتر مشخص می‌شود که بدانیم آبادانی‌ها پیش از تغییر سرمربی، در هشت مسابقه تنها چهار امتیاز گرفته بودند و در عمل در مسیر سقوط قرار داشتند.

با کسب شش امتیاز در سه مسابقه، صنعت نفت توانست مجموع امتیازات خود را به عدد ۱۰ برساند و با دو پله صعود، به رتبه شانزدهم جدول برسد. چنین تغییری برای تیمی که چند هفته قبل در قعر جدول دست‌وپا می‌زد، اتفاق کوچکی نیست. با این حال، هنوز نمی‌توان از پایان مشکلات این تیم صحبت کرد. صنعت نفت برای فاصله گرفتن از منطقه خطر، به استمرار در نتیجه‌گیری، تقویت قدرت هجومی و کاهش اشتباهات دفاعی نیاز دارد.

پورموسوی نیز به‌خوبی می‌داند که دو پیروزی نمی‌تواند تضمینی برای بقای تیمش باشد. او باید در ادامه فصل از فرصت مسابقات مستقیم با رقبای پایین جدول بهترین استفاده را ببرد و اجازه ندهد تیم دوباره به شرایط ابتدای فصل بازگردد.

نیمکت عوض شد، اما ناکامی‌ها ادامه دارد

نساجی از چاله به چاه افتاد

گزارش یک

حامد حسینی
خبرنگار

تغییر سرمربی نساجی مازندران و انتخاب سعید دقیقی به‌جای مجتبی حسینی، با هدف بهبود عملکرد فنی و ارتقای جایگاه تیم انجام شد؛ تصمیمی که با توجه به روند رو به رشد نساجی در هفته‌های پایانی حضور حسینی، از همان ابتدا پرسش‌هایی را درباره ضرورت آن مطرح می‌کرد. اکنون، با گذشت چند هفته از این جابه‌جایی، نه‌تنها تحول محسوسی در روند امتیازگیری دیده نمی‌شود، بلکه تداوم برخی ضعف‌های فنی، اثربخشی این تصمیم مدیریتی را نیز زیر سؤال برده است.

برای ارزیابی این تغییر باید به وضعیت نساجی در پایان دوره مجتبی حسینی بازگشت. او فصل را با شروعی ضعیف آغاز کرد و از چهار مسابقه ابتدایی تنها یک امتیاز گرفت، اما در ادامه توانست مسیر تیم را اصلاح کند. دو پیروزی متوالی در هفته‌های پنجم و ششم و یک تساوی در هفته هفتم، حاصل کار حسینی را به هشت امتیاز رساند و نساجی را در رتبه نهم جدول قرار داد. بنابراین، جدایی او در مقطعی رقم خورد که تیم پس از شروعی ناموفق، نشانه‌هایی از بازگشت به مسیر مطلوب را نشان می‌داد. این اتفاق، تصمیم باشگاه را با یک پرسش اساسی مواجه می‌کند: چه ضرورت فنی یا مدیریتی، تغییر سرمربی را در آن مقطع به انتخابی منطقی تبدیل کرد؟

انتخاب سعید دقیقی با توجه به کارنامه او در شمس‌آذر قزوین، با انتظارات قابل توجهی همراه بود. دقیقی توانسته بود شمس‌آذر را به لیگ برتر برساند و در اولین تجربه این تیم در بالاترین سطح فوتبال ایران، رتبه پنجم جدول را به دست آورد. بر همین اساس، انتظار می‌رفت او بتواند با انتقال ایده‌های تاکتیکی خود، به نساجی نظم بیشتری ببخشد و کیفیت بازی این تیم را ارتقا دهد. البته موفقیت یک مربی در مجموعه‌ای دیگر، تضمینی برای تکرار همان دستاورد نیست و شناخت ترکیب، ویژگی‌های بازیکنان و ظرفیت واقعی تیم، از پیش‌نیازهای اجرای هر برنامه فنی به شمار می‌رود.

نخستین نشانه‌های ناکامی در تحقق این انتظارات، در کارنامه دقیقی نمایان شد. نساجی در پنج مسابقه ابتدایی تحت هدایت او، چهار تساوی و یک شکست ثبت کرد؛ آماری که برای تیمی با هدف فاصله گرفتن از انتهای جدول، چندان قابل قبول نیست. تساوی مقابل پیکان نیز نمونه روشنی از ضعف‌های موجود بود. نساجی در شرایطی که تا دقایق پایانی از حریف پیش بود، در وقت‌های اضافه گل تساوی را دریافت کرد و دو امتیاز ارزشمند را از دست داد. از دست دادن برتری در چنین مسابقه‌ای را نمی‌توان صرفاً به بدشانسی نسبت داد؛ مدیریت جریان بازی، حفظ تمرکز و اتخاذ تصمیم‌های مناسب در لحظات حساس، از وظایف اصلی کادر فنی است.

از نظر تاکتیکی نیز عملکرد نساجی همچنان با ابهاماتی همراه است. پرس از جلو و تلاش برای ارائه فوتبال تهاجمی، زمانی اثربخش خواهد بود که خطوط تیم هماهنگی لازم را داشته باشند و بازیکنان بتوانند وقتی توپ را از دست می‌دهند، فضاهای خالی را پوشش دهند. در غیر این صورت، همین رویکرد می‌تواند فرصت مناسبی برای ضدحملات حریف ایجاد کند. در فاز هجومی نیز بهره‌وری پایین از موقعیت‌های گلزنی، مانع تبدیل نمایش‌های قابل قبول به پیروزی شده است. نساجی برای عبور از این وضعیت به تعادل بیشتری میان فازهای دفاعی و هجومی، تصمیم‌گیری دقیق‌تر در یک‌سوم پایانی و تمرکز بالاتر در دقایق سرنوشت‌ساز نیاز دارد. صرف ارائه فوتبال تهاجمی، بدون دستاورد ملموس در جدول، نمی‌تواند معیار موفقیت یک تیم باشد.

> تغییر مربی در مقطعی که روند امتیازگیری رو به بهبود بود، مستلزم برنامه‌ای مشخص برای آینده تیم بود؛ برنامه‌ای که باید در انتخاب جانشین، تعیین اهداف فنی و فراهم‌کردن بستر اجرای ایده‌های او نمود پیدا می‌کرد

البته مسئولیت این ناکامی را نمی‌توان تنها متوجه سرمربی دانست. مدیریت باشگاه نیز باید درباره تصمیمی که به جدایی حسینی منجر شد، پاسخ روشنی داشته باشد. تغییر مربی در مقطعی که روند امتیازگیری رو به بهبود بود، مستلزم برنامه‌ای مشخص برای آینده تیم بود؛ برنامه‌ای که باید در انتخاب جانشین، تعیین اهداف فنی و فراهم‌کردن بستر اجرای ایده‌های او نمود پیدا می‌کرد. تداوم ضعف‌ها پس از این جابه‌جایی نشان می‌دهد که تغییر روی نیمکت، به‌تنهایی برای اصلاح یک مجموعه کافی نیست و تصمیم‌های مدیریتی نیز باید بر پایه ارزیابی کارشناسی و دور از شتاب‌زدگی اتخاذ شوند.

نساجی در پایان هفته دوازدهم با ۱۲ امتیاز در رتبه دوازدهم جدول قرار گرفت؛ جایگاهی که با انتظارات هواداران و ظرفیت این تیم فاصله دارد. هرچند برای قضاوت نهایی درباره عملکرد دقیقی باید فرصت بیشتری در نظر گرفت، اما کارنامه فعلی او نیز نمی‌تواند رضایت‌بخش تلقی شود. سرمربی نساجی باید نشان دهد که توانایی تبدیل ایده‌های فنی خود به امتیاز را دارد و می‌تواند ضعف‌های موجود را برطرف کند. از سوی دیگر، مدیریت باشگاه نیز باید نسبت به تصمیم‌های خود پاسخگو باشد. اما پرسش اصلی همچنان پابرجاست؛ آیا جدایی مجتبی حسینی و انتخاب سعید دقیقی واقعاً راهکاری برای بهبود وضعیت نساجی بود یا اینکه باشگاه با تغییر سرمربی، تنها صورت مسأله را تغییر داد و مشکلات اصلی همچنان پابرجا ماندند؟

عکس: باشگاه خبرنگاران جوان

مصدومیت ملی‌پوش جوان، خط حمله نویدکیا را خالی کرد

بهای سنگین سپاهان برای یک دعوت ملی

دعوت به تیم ملی قرار بود پاداش درخشش کسری طاهری در هفته‌های اخیر باشد، اما برای مهاجم جوان سپاهان، این اتفاق بار دیگر به یک خاطره تلخ تبدیل شد؛ بازیکنی که پس از ماه‌ها دوری به دلیل مصدومیت رباط صلیبی، با گل‌های سرنوشت‌سازش در ترکیب طلایی‌پوشان به روزهای اوج برگشته بود، حالا در اولین تمرین تیم ملی با آسیب‌دیدگی مینیسک مواجه شده و دو مسابقه پیش روی شاگردان امیر قلعه‌نویی را از دست داده است. دوری احتمالی چهار تا پنج هفته‌ای او، تنها یک بدشانسی دیگر برای طاهری نیست؛ سپاهان نیز باید هزینه این اتفاق را در مقطعی حساس از فصل بپردازد.

نکته قابل تأمل، تکرار اتفاقی است که پیش‌تر هم مسیر فوتبالی این مهاجم ۲۰ ساله را مختل کرده بود. طاهری سال گذشته در جریان دیدار برابر تانزانیا، رباط صلیبی پاره کرد و ماه‌ها از فوتبال دور ماند. حالا درست در روزهایی که دوباره به تیم ملی رسیده و می‌توانست شانس خود را برای حضور در ترکیب قلعه‌نویی امتحان کند، مصدومیت دیگری سراغش آمده است. دعوتی که باید سکوی پرتاب او می‌شد، فعلاً به توقفی ناخواسته تبدیل شده است.

سپاهان هم در بدترین زمان ممکن یکی از مهم‌ترین مهره‌های هجومی خود را از دست می‌دهد. طاهری با شش گل زده و یک پاس گل، نقش پررنگی در عملکرد خط حمله تیم محرم نویدکیا داشته و غیبتش در سه دیدار احتمالی مقابل فولاد، نساجی و پرسپولیس می‌تواند معادلات این تیم را تغییر دهد؛ به‌خصوص مسابقه با پرسپولیس که از اهمیت بالایی در جدول برخوردار است و نبود بهترین گلزن سپاهان می‌تواند قدرت تهاجمی این تیم را تحت تأثیر قرار دهد.

حالا نگاه‌ها دوباره به کاوه رضایی دوخته شده است؛ مهاجمی ۳۴ ساله که با وجود فرصت‌های محدود، سابقه گلزنی در دربی اصفهان را دارد. اما آیا بازیکنی که در هفته‌های اخیر حتی فرصت حضور چند دقیقه‌ای هم پیدا نکرده، می‌تواند جای خالی طاهری را پر کند؟ نویدکیا باید میان اعتماد دوباره به رضایی و استفاده از گزینه‌هایی چون رضا جعفری، محمد عسگری و رضا خدادادی تصمیم بگیرد.

مسأله اصلی برای سپاهان فقط جایگزینی یک مهاجم نیست؛ حفظ کیفیت خط حمله در غیاب بازیکنی است که بخش مهمی از بار گلزنی تیم را به دوش می‌کشید. شاید این مصدومیت فرصتی برای احیای کاوه رضایی باشد، اما اگر جای خالی طاهری در بازی‌های بزرگ احساس شود، سپاهان ممکن است امتیازهایی را از دست بدهد که در پایان فصل حسرتشان را بخورد.

زنگ خطر برای رحمتی به صدا درآمد

گل‌گهر در سراشیبی سقوط

سوژه

حسین برزگرباری
خبرنگار

ناکامی‌های متوالی در لیگ برتر و رقابت‌های آسیایی، گل‌گهر را با چالشی جدی روبه‌رو کرده است؛ تیمی که نه در گلزنی موفق عمل می‌کند و نه در کسب نتیجه، حالا بیش از هر زمان دیگری به بازنگری در ساختار فنی و ترکیب خود نیاز دارد.

گل‌گهر سیرجان در هفته‌های اخیر روزهای چندان خوشایندی را سپری نکرده است. تیمی که با هدایت مهدی رحمتی فصل را با اهداف مشخصی آغاز کرد، حالا در شرایطی قرار گرفته که نتایج ضعیف، ناکامی در گلزنی و فاصله گرفتن از جایگاه مورد انتظار، نگرانی‌هایی را در مجموعه باشگاه به وجود آورده است. مرور عملکرد این تیم در شش مسابقه اخیر، تصویری نگران‌کننده از وضعیت سرمه‌ای‌پوشان ارائه می‌دهد؛ چهار شکست و دو تساوی، بدون حتی یک پیروزی، آماری نیست که با انتظارات مدیران و هواداران این باشگاه همخوانی داشته باشد.

گل‌گهر پس از شکست مقابل المحرق بحرین، برابر استقلال تهران و خیبر خرم‌آباد نیز نتوانست امتیازی کسب کند. در رقابت‌های آسیایی هم شرایط بهتر پیش نرفت. تساوی بدون گل مقابل آرکاداغ ترکمنستان و شکست در دیدار برگشت برابر همین تیم، موقعیت سیرجانی‌ها را در جدول مسابقات به‌شدت تضعیف کرد. تساوی مقابل ذوب‌آهن نیز نشان داد مشکلات این تیم صرفاً به مسابقات آسیایی محدود نیست و در لیگ برتر هم نشانه‌های افت عملکرد به‌وضوح دیده می‌شود.

گل‌گهر با ۱۴ امتیاز از ۱۱ مسابقه در رتبه نهم جدول قرار دارد؛ جایگاهی که برای باشگاهی با امکانات مناسب، سرمایه‌گذاری و سابقه حضور در جمع مدعیان، چندان رضایت‌بخش نیست. حذف زودهنگام از رقابت‌های آسیایی نیز بر نگرانی‌ها افزوده است. کسب تنها دو امتیاز از چهار مسابقه آسیایی، نشان می‌دهد این تیم در مسیر رقابت‌های بین‌المللی نیز نتوانسته انتظارات را برآورده کند.

اولین واکنش؛ تقویت کادر فنی

اولین اقدام مدیران باشگاه برای عبور از شرایط فعلی، تقویت کادر فنی است. بر همین اساس، قرار است کریس، مربی‌ای که پیش‌تر در دوران حضور مارینوس اوزونیدیس در گل‌گهر فعالیت می‌کرد، بار دیگر به سیرجان بازگردد و در کنار رحمتی قرار بگیرد. او که در زمینه تمرین‌دهی تخصص دارد، می‌تواند به بهبود کیفیت تمرینات و سازماندهی فنی تیم کمک کند. با این حال، حضور یک دستیار جدید به‌تنهایی تضمینی برای برطرف‌شدن مشکلات گل‌گهر نخواهد بود و میزان اثرگذاری این تصمیم به هماهنگی مجموعه فنی و بازنگری در شیوه بازی تیم بستگی دارد.

خط حمله؛ نقطه ضعف اصلی رحمتی

یکی از جدی‌ترین مشکلات گل‌گهر، ناتوانی در گلزنی است. مهاجمان این تیم در هفته‌های اخیر نتوانسته‌اند از موقعیت‌های خود استفاده کنند و همین موضوع فشار زیادی بر کادر فنی وارد کرده است. بازیکنانی مانند مجید علیاری، محمدعلی نژاد، مهدی گودرزی و پدرام قاضی‌پور هنوز نتوانسته‌اند انتظارات را برآورده کنند. رحمتی نیز برای اصلاح این وضعیت، نیم‌نگاهی به نقل‌وانتقالات نیم‌فصل دارد؛ فرصتی که می‌تواند امکان تقویت خط حمله و سایر نقاط ضعف تیم را فراهم کند.

جوان‌ها هم راهگشا نبودند

فرصت دادن به بازیکنان جوان مقابل ذوب‌آهن نیز نتوانست نتیجه مورد انتظار را برای رحمتی به همراه داشته باشد. بنیامین علیپور و امیررضا ولی‌پور در نیمه دوم وارد زمین شدند و در واپسین لحظات مسابقه موفق به باز کردن دروازه حریف شدند، اما پس از بررسی صحنه توسط کمک‌داور ویدیویی، گل به دلیل خطای هند مردود اعلام شد. این اتفاق اگرچه می‌توانست نقطه امیدی برای گل‌گهر باشد، اما در نهایت تغییری در نتیجه ایجاد نکرد.

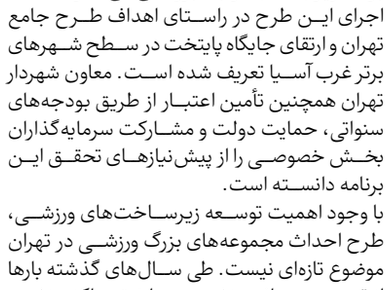
گل‌گهر برای خروج از شرایط فعلی به تصمیم‌هایی فراتر از تغییرات مقطعی نیاز دارد. تقویت کادر فنی، اصلاح ساختار هجومی و استفاده هدفمند از ظرفیت بازیکنان جوان می‌تواند بخشی از مسیر بازگشت باشد. سفر به انزلی برای رویارویی با ملوان، اولین فرصت جدی رحمتی پس از تعطیلات خواهد بود. نتیجه این مسابقه می‌تواند در تعیین مسیر آینده او و تیمش نقش مهمی داشته باشد. مدیران گل‌گهر فعلاً به ادامه همکاری با رحمتی تمایل دارند، اما تداوم نتایج نامطلوب، حفظ این اعتماد را دشوارتر خواهد کرد.

فوتبال ایران

چهار محدوده در شرق، جنوب و جنوب شرق تهران شناسایی شدند

تهران باز هم صاحب نقشه ورزشی شد

شهرداری تهران از برنامه‌ریزی برای احداث چهار مجموعه ورزشی بزرگ‌مقیاس در نقاط مختلف پایتخت خبر داده است؛ طرحی که قرار است با هدف توسعه زیرساخت‌های ورزشی و متناسب با سازمان فضایی شهر تهران اجرایی شود. برنامه‌ای که اگرچه در ظاهر نویدبخش گسترش امکانات ورزشی در مناطق کمتر برخوردار است، اما تحقق آن به عبور از مرحله مطالعات و ارائه برنامه‌ای عملیاتی وابسته خواهد بود.

نصرالله آبادیان، معاون شهرسازی و معماری شهرداری تهران، با اشاره به این برنامه اعلام کرد که چهار محدوده در شرق، جنوب و جنوب شرق پایتخت برای استقرار این مجموعه‌ها شناسایی شده‌اند. براساس مطالعات انجام‌شده، منطقه ۴ در شرق تهران، مناطق ۱۸ و ۱۹ در جنوب شهر و پارک آزادگان در جنوب شرق، گزینه‌های پیشنهادی برای احداث این مراکز هستند.

به گفته آبادیان، مطالعات مربوط به محدوده شرق تهران به پایان رسیده و این پروژه در آستانه ورود به مرحله طراحی اولیه قرار دارد. سایر محدوده‌ها نیز همچنان در چارچوب مطالعات و برنامه‌ریزی‌های مرتبط بررسی می‌شوند.

اجرای این طرح در راستای اهداف طرح جامع تهران و ارتقای جایگاه پایتخت در سطح شهرهای برتر غرب آسیا تعریف شده است. معاون شهردار تهران همچنین تأمین اعتبار از طریق بودجه‌های سنواتی، حمایت دولت و مشارکت سرمایه‌گذاران بخش خصوصی را از پیش‌نیازهای تحقق این برنامه دانسته است.

با وجود اهمیت توسعه زیرساخت‌های ورزشی، طرح احداث مجموعه‌های بزرگ ورزشی در تهران موضوع تازه‌ای نیست. طی سال‌های گذشته بارها از توسعه سرانه ورزشی، ساخت مراکز ورزشی جدید و توزیع عادلانه امکانات در مناطق مختلف شهر سخن گفته شده، اما فاصله میان اظهارات مدیران شهری و اجرای پروژه‌ها همچنان یکی از چالش‌های مدیریت شهری است.

اکنون پرسش اصلی این است که این چهار مجموعه چه زمانی از مرحله مطالعه و طراحی عبور می‌کنند و چه سهمی در بودجه شهرداری برای آنها در نظر گرفته خواهد شد؟ تجربه طرح‌های پیشین نشان می‌دهد که شهروندان بیش از اعلام برنامه‌های جدید، به زمان‌بندی مشخص، تأمین اعتبار قطعی و آغاز عملیات اجرایی نیاز دارند. تهران برای توسعه امکانات ورزشی، به طرح‌هایی روی کاغذ نیاز ندارد؛ آنچه اهمیت دارد، تبدیل این برنامه‌ها به زیرساخت‌هایی قابل استفاده برای شهروندان است.

جنجال عجیب در لیگ برتر زیر ۱۸ سال کشور

قهر با پنالتی فرار نماینده فارس از زمین

بازی سردار اروند و برگزیدگان فارس در شرایطی نیمه‌تمام ماند که تصمیم جنجالی سرمربی تیم میهمان برای بیرون کشیدن بازیکنانش، حاشیه‌ای عجیب در رقابت‌های لیگ برتر زیر ۱۸ سال کشور رقم زد.

هفته پایانی نیم‌فصل اول لیگ برتر زیر ۱۸ سال کشور در اهواز با اتفاقی غیرمنتظره همراه شد؛ جایی که تیم برگزیدگان فارس در اعتراض به اعلام یک ضربه پنالتی، از ادامه مسابقه مقابل سردار اروند خودداری کرد و زمین بازی را ترک گفت.

این دیدار روز سه‌شنبه ۱۹ آبان برگزار شد و سردار اروند، نماینده خوزستان، در نیمه اول با ارائه نمایشی برتر موفق شد سه بار دروازه حریف را باز کند و با برتری سه‌گله به دقایق پایانی نیمه اول برسد. در شرایطی که میزبان کنترل مسابقه را در اختیار داشت، برخورد بازیکن برگزیدگان فارس با یکی از بازیکنان سردار اروند در محوطه جریمه، داور را به اعلام ضربه پنالتی واداشت.

تصمیم داور با واکنش تند سرمربی تیم میهمان روبه‌رو شد. او به نشانه اعتراض وارد زمین شد و بازیکنان تیمش را از زمین خارج کرد؛ اقدامی که در عمل جریان مسابقه را متوقف کرد و شرایط غیرمنتظره‌ای به وجود آورد.

نکته عجیب ماجرا به اتفاقات پس از این اعتراض بازمی‌گشت. داور پس از مشاهده ویدیوی ضبط شده از صحنه مورد اعتراض، به این تشخیص رسید که خطایی در محوطه جریمه رخ نداده و تصمیم خود برای اعلام پنالتی را پس گرفت. او سپس از تیم برگزیدگان فارس خواست به زمین بازگردد تا مسابقه بدون اعلام ضربه پنالتی ادامه پیدا کند.

با وجود اصلاح تصمیم داوری، تیم میهمان حاضر به بازگشت نشد و بر انصراف خود از ادامه مسابقه پافشاری کرد. به این ترتیب، دیدار دو تیم در همان نیمه اول نیمه‌تمام ماند تا سرنوشت آن به تصمیم کمیته انضباطی فدراسیون فوتبال سپرده شود؛ اتفاقی که حالا می‌تواند حواشی تازه‌ای را به رقابت‌های پایه فوتبال کشور اضافه کند.